

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

16. september 2004 *

I sag T-342/02

Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp., Santa Monica, Californien (USA), ved advokats
F. de Visscher, E. Cornu, E. De Gryse og D. Moreau,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)
(KHIM) ved S. Laitinen og D. Botis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det
Indre Marked (Varemærker og Design) var

Moser Grupo Media, SL, Santa Eulalia del Rio (Spanien),

angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet den
5. september 2002 af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det
Indre Marked (sag R 437/2001-3) om ikke at realitetsbehandle klagen over
Indsigelsesafdelingens afgørelse vedrørende en indsigelsessag mellem Moser Grupo
Media, SL, og Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp.,

* Processprog: engelsk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili og M. Vilaras,
justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den
8. november 2002,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den
7. maj 2003,

efter retsmødet den 28. april 2004,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Den 7. november 1996 indgav Moser Grupo Media, SL, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer, en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«).

2 Det varemærke, der søgtes registreret, var følgende figurmærke:

3 De varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrører, henhører under klasse 9, 16, 38, 39 og 41 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer i hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

- »belyste film; cd'er (lydbillede); kinematografiske, optiske og fotografiske apparater og instrumenter«, henhørende under klasse 9

- »tidsskrifter, fotografier, plakater, formularer og trykte publikationer«, henhørende under klasse 16

- »fjernsyns- og radioudsendelser«, henhørende under klasse 38

- »distributionsvirksomhed vedrørende alle former for publikationer, videoer og film«, henhørende under klasse 39

— »filmproduktion; produktion på videofilm; tjenesteydelser fra selskaber, der udlejer videofilm og kinematografiske film; produktion af radio- og tv-programmer; biograffaciliteter«, henhørende under klasse 41.

4 Den 9. marts 1998 blev ansøgningen offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 16/1998.

5 Den 9. juni 1998 rejste Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp. (herefter »sagsøgeren«) indsigelse mod det ansøgte varemærkes registrering i henhold til artikel 42 i forordning nr. 40/94, og indsigelsen omfattede alle de varer og tjenesteydelser, der var nævnt i varemærkeansøgningen. Indsigelsen var støttet på det ældre nationale varemærke MGM, der er registreret i Danmark (klasse 9, 16 og 41), Finland (klasse 9 og 41), Frankrig (klasse 9, 15, 16, 35, 38, og 41), Tyskland (klasse 9), Italien (klasse 9, 15, 16, 35, 38, og 41), Portugal (klasse 9), Spanien (klasse 9), Sverige (klasse 9), Benelux-landene (klasse 9, 15, 16, 20 og 41), Grækenland (klasse 9, 15 og 16), Det Forenede Kongerige (klasse 9, 35 og 41) og Østrig (klasse 9, 16 og 41), samt på EF-varemærkeansøgning nr. 141820, der er indgivet den 1. april 1996 og omfatter varer og tjenesteydelser i klasse 9, 38 og 41.

6 Ved afgørelse af 19. februar 2001 (herefter »Indsigelsesafdelingens afgørelse«) gav Indsigelsesafdelingen medhold i indsigelsen for alle de omfattede og tjenesteydelser. Under behandlingen af sagen tog Indsigelsesafdelingen hverken hensyn til visse ældre nationale varemærker, nemlig de påberåbte rettigheder i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, eller til EF-varemærkeansøgningen. Med hensyn til de ovennævnte nationale varemærker blev de ladet ude af betragtning af følgende årsager. For det første fremgik det af det dokument, der blev fremlagt som bevis for den nationale registrering, der var opnået i Østrig, at den omhandlede rettighedsindehaver ikke var sagsøgeren, men Metro-Goldwyn-Mayer Film Corp. For det andet var oversættelsen af den nationale registrering, der var opnået i Grækenland,

hverken korrekt eller tilstrækkelig og blev følgelig ikke accepteret. For det tredje hvilede beviset for indehavelse af nationale registreringer i Det Forenede Kongerige alene på oplysninger, der hidrørte fra en privat database, og var af den grund utilstrækkeligt.

- 7 Indsigelsesafdelingens afgørelse var begrundet med, at der forelå risiko for forveksling i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, og afgørelsen præciserede, at eftersom der var givet medhold i indsigelsen på baggrund af denne bestemmelse, var det overflødigt at undersøge de argumenter, der hvilede på andre indsigelsesgrunde, støttet på artikel 8, stk. 4 og 5.
- 8 Den 4. april 2001 påklagede sagsøgeren den af Indsigelsesafdelingen truffene afgørelse til Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94. Sagsøgeren anførte, at Indsigelsesafdelingen skulle have taget hensyn til de ældre nationale rettigheder, der var opnået i Østrig, Grækenland eller Det Forenede Kongerige, samt til EF-varemærkeansøgningen og skulle have afslået EF-varemærkeansøgningen for hele Den Europæiske Union med henblik på at forhindre en eventuel overgang af EF-varemærkeansøgningen til ansøgning om registrering som nationalt varemærke i medfør af artikel 108 i forordning nr. 40/94.
- 9 Ved afgørelse af 5. september 2002 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Tredje Appellkammer klagen fra realitetsbehandling med den begrundelse, at Indsigelsesafdelingen havde givet sagsøgeren medhold i dennes påstande i henhold til artikel 58 i forordning nr. 40/94. Sagsøgeren havde hverken udtrykkeligt eller indirekte anmodet om, at der blev truffet en afgørelse om at forhindre Moser Grupo Media, SL, i at lade EF-varemærkeansøgningen overgå til ansøgning om registrering som nationalt varemærke. Desuden er formålet med en indsigelsessag i henhold til artikel 42 i forordning nr. 40/94 ikke at tage stilling til konflikter mellem varemærker på nationalt plan, men at hindre registrering af et EF-varemærke, der er i konflikt

med ældre rettigheder. Ifølge appelkammeret ville en pligt til at foretage en behandling af indsigelsen ud over spørgsmålet om registrering af EF-varemærket være i strid med indsigelsessagers primære funktion og med procesøkonomiske principper.

- 10 Ordmærket MGM blev registreret som EF-varemærke for sagsøgeren den 7. oktober 2002.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 2002 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

- 12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Indsigelsesafdelingens afgørelse opretholdes, for så vidt som den anerkender indsigelsen for alle de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen fra Moser Grupo Media, SL, og afslår registreringsansøgningen i sin helhed på grundlag af de MGM-varemærker, der er registreret på nationalt plan.

- Principalt annulleres Indsigelsesafdelingens afgørelse delvist, for så vidt som den ikke tager hensyn til sagsøgerens EF-varemærkeansøgning, og subsidiært, for så vidt som den ikke tager hensyn til de ældre nationale varemærker, der er registreret i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige.

- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

14 Sagsøgerens eneste anbringende er nærmere bestemt, at artikel 42, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 2, samt artikel 58 i forordning nr. 40/94 er blevet tilsidesat.

Parternes argumenter

15 Sagsøgeren er af den opfattelse, at appelkammeret har begået en fejl ved at fastslå, at Indsigelsesafdelingens afgørelse ikke er gået sagsøgeren imod. Sagsøgeren har anført, at Indsigelsesafdelingens afgørelse ikke har givet sagsøgeren medhold i alle dennes

påstande, idet den har frataget sagsøgeren dennes ret til en tilbundsgående undersøgelse af dennes sag. I den henseende har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at Indsigelsesafdelingen hverken har taget hensyn til de ældre nationale varemærker, der er opnået i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, eller til sagsøgerens EF-varemærkeansøgning, der på daværende tidspunkt var under behandling, betyder, at Moser Grupo Media, SL, i henhold til artikel 108 i forordning nr. 40/94 altid vil kunne lade sin EF-varemærkeansøgning overgå til ansøgning om registrering som nationalt varemærke i de medlemsstater, med hensyn til hvilke selskabets EF-varemærkeansøgning ikke er blevet afslået af Indsigelsesafdelingen på baggrund af sagsøgerens ældre rettigheder. Denne mulighed ville have været udelukket, hvis Indsigelsesafdelingen — som den skulle have gjort — havde støttet sin afgørelse enten på alle sagsøgerens ældre nationale rettigheder eller på sagsøgerens EF-varemærkeansøgning. Følgelig har de grunde, som Indsigelsesafdelingens afgørelse er støttet på, begrænset virkningerne af afslaget på registreringsansøgningen fra Moser Grupo Media, SL.

- 16 Vedrørende argumentet om, at sagsøgeren ikke udtrykkeligt har anmodet om, at afslaget skulle være så omfattende som muligt, har sagsøgeren anført, at en sådan anmodning hverken er nødvendig eller påkrævet i henhold til forordning nr. 40/94. Sagsøgeren har anført, at idet virksomheden støttede sin indsigelse på flere ældre nationale rettigheder og på sin EF-varemærkeansøgning i henhold til artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 40/94 havde dens anmodning til formål at opnå, at afslaget på EF-varemærkeansøgningen blev så omfattende som muligt.
- 17 Sagsøgeren har gjort gældende, at i medfør af regel 20, stk. 6, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1) skulle Indsigelsesafdelingen have suspenderet indsigelsesproceduren og have afventet den endelige registrering af EF-varemærket MGM, for efterfølgende at støtte sin afgørelse på det registrerede varemærke.
- 18 Ved ikke at tage hensyn til de ældre nationale rettigheder, der er opnået i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, hviler Indsigelsesafdelingens afgørelse desuden ikke på et lovligt grundlag.

- 19 Beviset for MGM-varemærkets registrering i Østrig blev afvist, da det blev fremlagt under navnet Metro-Goldwyn-Mayer Film Corp. og ikke i sagsøgerens navn. Imidlertid er der tale om samme juridiske person. I denne henseende har sagsøgeren henvist til listen over dennes filialer og søsterselskaber, der er fremlagt i bilag 6 til stævningen.
- 20 Sagsøgeren har gjort gældende, at der ikke er taget hensyn til registreringen af det græske varemærke, da det nummer, der er nævnt i oversættelsen, ikke er det samme som nummeret på registreringsbeviset. Der er tale om en misforståelse, eftersom den oversættelse, der var vedlagt det første indlæg til støtte for indsigelsen, ikke engang nævner det omtvistede nummer.
- 21 Endelig er der ikke taget hensyn til de varemærker, der er anmeldt i Det Forenede Kongerige, fordi de indleverede dokumenter var kopier, der hidrørte fra private databaser. Ifølge sagsøgeren hidrører de dokumenter, der efter Harmoniseringskontorets anmodning om yderligere oplysninger (fornyelsesattester) blev indgivet af sagsøgerens advokater den 20. februar 2000, imidlertid fra databasen for Det Forenede Kongeriges patentkontor og ville blive accepteret af de nationale varemærkemyndigheder.
- 22 Hvad angår argumentet om, at en indsigelsessag ikke har til formål at løse konflikter mellem varemærker på nationalt plan, har appelkammeret ikke taget hensyn til den omstændighed, at overgangsproceduren faktisk er fastsat i forordning nr. 40/94 og navnlig i dennes artikel 108.
- 23 Som følge heraf burde appelkammeret og Indsigelsesafdelingen have taget hensyn til, at Moser Grupo Media, SL, havde mulighed for at lade EF-varemærkeansøgningen overgå til en ansøgning om et nationalt varemærke, og de burde derfor have begrundet afslaget på varemærkeansøgningen med henvisning til alle de anførte ældre nationale varemærker og til sagsøgerens EF-varemærke.

- 24 Sagsøgeren har tilføjet, at da varemærket MGM blev endeligt registreret den 7. oktober 2002, skal sagen ikke længere suspenderes, og Retten kan tage hensyn til registreringen. Da indsigelsesafdelingen – ifølge sagsøgeren med rette – har fastslået, at der bestod en risiko for forveksling mellem sagsøgerens varemærke MGM og figurmærket Moser Grupo Media, SL, må det samme ræsonnement gøre sig gældende for det nu registrerede EF-varemærke MGM.
- 25 Ifølge Harmoniseringskontoret havde sagsøgeren ikke, hverken udtrykkeligt eller indirekte, anmodet om, at der blev truffet en beslutning, som skulle forhindre ansøgeren af EF-varemærket i at lade ansøgningen overgå til en ansøgning om et nationalt varemærke.
- 26 Angående spørgsmålet om, hvorvidt Harmoniseringskontoret var forpligtet til at undersøge indsigelsen så dybtgående som muligt, har kontoret anført, at formålet med en indsigelsessag primært er at give indehavere af ældre rettigheder et instrument, hvormed de kan forhindre registreringen af EF-varemærker, der er i konflikt med deres ældre rettigheder, og ikke at beskytte varemærkerettigheder eller at løse konflikter mellem varemærker på nationalt plan.
- 27 Harmoniseringskontoret finder, at artikel 8, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94 udelukkende er udtryk for, at kontoret ikke kan begrunde afvisningen af indsigelsen med, at et varemærke endnu ikke er blevet registreret. Harmoniseringskontoret er under ingen omstændigheder forpligtet til at suspendere indsigelsessagen i medfør af regel 20, stk. 6, i forordning nr. 2868/95.
- 28 Ved artikel 108-110 i forordning nr. 40/94, der fastsætter bestemmelserne vedrørende EF-varemærkeansøgningers overgang til ansøgninger om nationale varemærker, er der heller ikke hjemlet de indsigende parter en retlig interesse i at kræve, at spørgsmål vedrørende overgangen til et nationalt varemærke skal løses i forbindelse med indsigelsen. Ifølge Harmoniseringskontoret må den retlige interesse, som sagsøgeren har påberåbt sig, have eksisteret som en umiddelbar og aktuel interesse allerede på tidspunktet for indsigelsessagen.

- 29 Harmoniseringskontoret har anført, at Indsigelsesafdelingen i praksis bestræber sig på at tage hensyn til så mange ældre rettigheder som muligt, eller subsidiært at lade afgørelserne få den videst mulige territoriale rækkevidde, forudsat at sagsbehandlingen ikke derved bliver for langsommelig.
- 30 Hvad endelig angår den omstændighed, at Indsigelsesafdelingen ikke har taget hensyn til de af sagsøgerens nationale varemærker, der var registreret i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, har Harmoniseringskontoret anført, at det ikke er sagsøgeren, der er indehaver af det østrigske varemærke, men et selskab fra samme koncern, som er en selvstændig juridisk person. Med hensyn til det græske varemærke var det registreringsnummer, der fremgik af registreringsbeviset, ikke det samme som det, der fremgik af oversættelsen af beviset. Hvad angår de britiske varemærker hidrørte beviserne for deres ejerforhold fra en privat database. Der var således ingen garanti for, at oplysningerne var nøjagtige og ajourførte. Harmoniseringskontoret er derfor af den opfattelse, at det var med rette, at Indsigelsesafdelingen ikke tog hensyn til de pågældende nationale varemærker.

Retten's bemærkninger

- 31 Sagsøgeren har i det væsentlige anlagt sag mod Harmoniseringskontoret, fordi Moser Grupo Media, SL, i henhold til artikel 108 i forordning nr. 40/94 altid vil kunne lade sin EF-varemærkeansøgning overgå til ansøgning om registrering som nationalt varemærke i de medlemsstater, med hensyn til hvilke selskabets EF-varemærkeansøgning ikke er blevet afslået af Indsigelsesafdelingen på baggrund af sagsøgerens ældre rettigheder, hvilket skyldes, at Indsigelsesafdelingen hverken har taget hensyn til sagsøgerens ældre nationale varemærker, der er opnået i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, eller til sagsøgerens EF-varemærkeansøgning, der på daværende tidspunkt var under behandling.

- 32 Det bør herved indledningsvis bemærkes, at artikel 58 i forordning nr. 40/94 bestemmer, at »[a]dgang til at klage har enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod«.
- 33 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at den anfægtede afgørelse fastslår, at klagen til appelkammeret blev afvist fra realitetsbehandling med den begrundelse, at Indsigelsesafdelingen havde givet sagsøgeren medhold i dennes påstande i henhold til artikel 58 i forordning nr. 40/94.
- 34 Det bør herved bemærkes, at en indsigelsessag har til formål at hindre registrering af EF-varemærker, der er i konflikt med ældre varemærker eller rettigheder. Kun en sådan fortolkning opfylder fuldt ud formålet med forordning nr. 40/94. Det bør nemlig bemærkes, at det i anden betragtning til forordning nr. 40/94 er anført, at fællesskabsordningen for varemærker giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område, og at det hermed udtrykte princip om EF-varemærkets enhedskarakter finder anvendelse, medmindre andet fastsættes i nævnte forordning.
- 35 Det må herefter fastslås, at formålet med en indsigelsessag er at give virksomhederne mulighed for efter én og samme fremgangsmåde at rejse indsigelse mod EF-varemærkeansøgninger, der vil kunne indebære en risiko for forveksling i forhold til deres ældre varemærker eller rettigheder, og ikke på forhånd at løse mulige konflikter på nationalt plan.
- 36 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at sagsøgeren fik medhold i indsigelsen for alle de omfattede varer og tjenesteydelser, og at ansøgningen om registrering af EF-varemærket Moser Grupo Media, SL, blev afslået. Indsigelsesafdelingens afgørelse giver således sagsøgeren medhold.

- 37 Det er endvidere nødvendigt at undersøge sagsøgerens argument om, at den omstændighed, at Indsigelsesafdelingens undersøgelse hverken omfattede sagsøgerens ældre nationale varemærker, der var opnået i Østrig, Grækenland og Det Forenede Kongerige, eller dennes EF-varemærkeansøgning, har haft nogle negative retlige konsekvenser for sagsøgeren uanset sagens udfald.
- 38 Det skal herved bemærkes, at regel 15, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 ganske rigtigt bestemmer, at »[d]er kan gøres indsigelse på grundlag af et eller flere ældre varemærker som omhandlet i forordningens artikel 8, stk. 2 (»ældre varemærker«), eller af en eller flere andre ældre rettigheder som omhandlet i forordningens artikel 8, stk. 4 (»ældre rettigheder«)«.
- 39 Det fremgår desuden af forordning nr. 40/94 og navnlig af artikel 108, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94, der var gældende på tidspunktet for de faktiske forhold i denne sag, at »[a]nsøgeren eller indehaveren af et EF-varemærke kan indgive en begæring om at lade sin ansøgning eller sit EF-varemærke overgå til en ansøgning om registrering som nationalt varemærke [...] for så vidt ansøgningen om registrering af EF-varemærket er afslået, tilbagetaget eller anses for tilbagetaget«.
- 40 Det er ligeledes korrekt, at begrundelsen for afslaget på EF-varemærkeansøgningen er afgørende for, om EF-varemærkeansøgningen kan registreres på nationalt plan. I artikel 108, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94 er det nemlig bestemt, at overgangen ikke finder sted, hvis overgangen har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret eller en national ret foreligger en registreringshindring for det EF-varemærke, der søges registreret, eller en fortabelses- eller ugyldighedsgrund mod det registrerede EF-varemærke.

- 41 Det står imidlertid fast, at den procedure, hvorefter EF-varemærkeansøgningen kan overgå til en ansøgning om et nationalt varemærke, blot er en mulighed, som ansøgeren af EF-varemærket kan benytte sig af. Proceduren giver endvidere på ingen måde ansøgerne ret til at få deres ansøgninger imødekommet af de nationale kompetente myndigheder. Tværtimod tilkommer beslutningen om en eventuel national registrering de kompetente nationale myndigheder. De indsigende parter har desuden mulighed for at gøre deres rettigheder gældende over for de nævnte nationale myndigheder.
- 42 Der er endvidere intet til hinder for, at en ansøger, der har fået afslag på en EF-varemærkeansøgning efter en indsigelsessag, i stedet indgiver en lignende ansøgning til nationale myndigheder, uden at benytte sig af nævnte overgangsprocedure.
- 43 Det må følgelig fastslås, at den interesse, som sagsøgeren har påberåbt sig, angår en uvis, fremtidig retsstilling.
- 44 Det skal herved bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at et annullations-søgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun kan admitteres, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59, af 25.3.1999, sag T-102/96, Gencor mod Kommissionen, Sml. II, s. 753, præmis 40, og af 30.1.2002, sag T-212/00, Nuove Industrie Molisane mod Kommissionen, Sml. II, s. 347, præmis 33). Det skal herved godtgøres, at den pågældende har en eksisterende og faktisk interesse (Rettens dom af 17.9.1992, sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 33), og interessen skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt (Domstolens dom af 16.12.1963, sag 14/63, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org.ref.: Rec. s. 719, på s. 748, og Rettens dom af 24.4.2001, sag T-159/98, Torre m.fl. mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 83, og II, s. 395, præmis 28). Når den interesse, som en sagsøger påstår at have, vedrører en fremtidig retsstilling, skal han godtgøre, at indgrebet i retsstillingen allerede på nuværende tidspunkt er sikker. En sagsøger kan derfor ikke påberåbe sig fremtidige

og uvisse situationer med henblik på at godtgøre sin interesse i at kræve annullation af den anfægtede retsakt (dommen i sagen NBV og NVB mod Kommissionen, præmis 33).

- 45 Det må herefter fastslås, at Indsigelsesafdelingens afgørelse har givet sagsøgeren medhold i dennes påstande ved at imødekomme sagsøgerens indsigelse for alle de omfattede varer og tjenesteydelser, selv om indsigelsen ikke blev imødekommet på grundlag af alle de varemærker, som indsigelsen var støttet på.
- 46 Hvad angår påstanden om, at der skal tages hensyn til sagsøgerens EF-varemærkeansøgning, har Harmoniseringskontoret med rette anført procesøkonomiske hensyn. Da indsigelsen kunne imødekommes på grundlag af flere ældre varemærker, var det ikke nødvendigt at forsinke sagsbehandlingen yderligere ved i henhold til regel 20, stk. 6, i forordning nr. 2868/95 at suspendere sagen for at afvente registreringen af EF-varemærket. Regel 20, stk. 6, i forordning nr. 2868/95 bestemmer, at »[k]ontoret kan suspendere en indsigelsesprocedure, hvis indsigelsen fremsættes på grundlag af en ansøgning om registrering, jf. forordningens artikel 8, stk. 2, litra b), indtil der er truffet endelig afgørelse vedrørende ansøgningen, eller hvis der foreligger andre omstændigheder, der berettiger til, at proceduren suspenderes«. Harmoniseringskontoret har således en suspensionsadgang, som den kun benytter sig af, når den skønner, at dette er begrundet.
- 47 En anerkendelse af sagsøgerens påstand om, at Harmoniseringskontoret er forpligtet til at suspendere enhver indsigelsessag, der er støttet på en anmodning om registrering, som omhandlet i artikel 8, stk. 2, litra b), i forordning nr. 40/94, indtil der er truffet en endelig afgørelse i relation til denne ansøgning, kunne føre til en kædereaktion. Det kunne nemlig forekomme, at registreringsansøgningen, som omhandlet i forordningens artikel 8, stk. 2, litra b), selv var genstand for en indsigelse vedrørende en anden registreringsansøgning, som så — efter sagsøgerens opfattelse — selv skulle suspenderes.

- 48 Der kan ikke gives sagsøgeren medhold i dennes argumentation vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren indirekte eller udtrykkeligt havde anmodet om, at afgørelsen om indsigelsen skulle have så omfattende konsekvenser som muligt, dvs. at afgørelsen skulle omfatte alle de ældre nationale varemærker, som sagsøgeren havde støttet indsigelsen på, samt EF-varemærkeansøgningen. Da Indsigelsesafdelingen nemlig af ovennævnte grunde i intet tilfælde har forpligtelse til at undersøge alle ældre varemærker eller rettigheder, er spørgsmålet om, hvilken betydning indsigelsens omfang har for en sådan forpligtelse, irrelevant.
- 49 Det er af samme grund heller ikke nødvendigt at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt ansøgningen om registrering af varemærket MGM på fællesskabsplan og eksistensen af de østrigske, græske og britiske varemærker gyldigt kunne være grundlag for en indsigelse.
- 50 Det følger heraf, at Harmoniseringskontoret bør frifindes.

Sagens omkostninger

Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**

- 2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Legal

Tiili

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. september 2004.

H. Jung

Justitssekretær

H. Legal

Afdelingsformand